

به مناسبت روز جهانی مبارزه با مجازات اعدام

اطلاعیه مشترک 26 نهاد جمهوری خواه ایرانی

۱۰ اکتبر (۱۸ مهر) روز جهانی مبارزه با مجازات اعدام است؛ روزی برای یادآوری یکی از خشن‌ترین و غیرانسانی‌ترین اشکال سلب حق حیات. مجازات اعدام قرن‌هاست که به‌عنوان ابزاری برای سرکوب، انتقام و کنترل اجتماعی به‌کار گرفته می‌شود، اما هم‌زمان جنبش‌های آزادی خواهانه و مدافعان حقوق بشر نیز همواره علیه آن ایستاده‌اند.

امروز بیش از دو سوم کشورهای جهان، این مجازات را به‌طور کامل یا درعمل لغو کرده‌اند.

تاریخچه و روند جهانی لغو اعدام

در قرن هجدهم میلادی و با آغاز عصر روشنگری، جنبش لغو مجازات اعدام برای دفاع از حق حیات، منزلت و تمامیت انسان شکل گرفت. امروزه این جنبش به بخشی جدایی‌ناپذیر از مبارزه برای آزادی، دموکراسی، کرامت انسانی و حقوق بشر تبدیل شده است. در دهه‌های اخیر، سازمان‌های بین‌المللی و نهادهای حقوق بشری چون

عفو بین‌الملل و فدراسیون جهانی مبارزه با اعدام، نقش مهمی در محدود ساختن و حذف این مجازات ایفا کرده‌اند. تا امروز ۱۱۳ کشور اعدام را به‌طور کامل لغو کرده‌اند و ۲۳ کشور نیز سال‌هاست که عملاً آن را اجرا نمی‌کنند. با این حال، کشورهای ایران، چین و عربستان سعودی همچنان در صدر مجریان این مجازات قرار دارند.

ایران؛ در صدر آمار اعدام

جمهوری اسلامی ایران در سال‌های اخیر یکی از بالاترین آمارهای اعدام در جهان را داشته است. تنها در ۹ ماه نخست سال ۲۰۲۵، دستکم هزار تن در ایران اعدام شده‌اند. این تعداد نسبت به دوره مشابه سال قبل بیش از ۴۰ درصد افزایش یافته است. بخش بزرگی از این اعدام‌ها به اتهام جرایم مرتبط با مواد مخدر یا در پی دادرسی‌های غیرعادلانه و محاکمه‌های کوتاه و غیرشفاف صورت گرفته است. با این حال، روشن است که بخش مهمی از قربانیان را دگراندیشان و مخالفان سیاسی و صنفی تشکیل می‌دهند.

زنان، اقلیت‌ها و زندانیان سیاسی؛ قربانیان مضاعف

اعدام در ایران تصویری روشن از تبعیض‌های جنسیتی، قومی و سیاسی است. تنها در ۸ ماه نخست سال ۲۰۲۵، دستکم ۲۳ زن و ۴۹ تبعه افغان اعدام شده‌اند. همچنین اقلیت‌های قومی مانند بلوچ‌ها و کردها به‌طور نامتناسبی در میان قربانیان قرار دارند. در سال ۲۰۲۴ نیز، ۳۱ زن جان خود را بر سر دار از دست دادند؛ در میان آن‌ها دو زن بلوچ و دو زن کرد بودند؛ این آمار بالاترین تعداد اعدام زنان در پانزده سال گذشته را نشان می‌دهد.

در سال جاری، شمار بسیاری از زندانیان سیاسی، صنفی و معترضان نیز به جوخه‌های مرگ سپرده شدند.

از جمله می‌توان به عباس کورکوری (مجاهد کورکور) از معترضان جنبش «زن، زندگی، آزادی»، اشاره کرد که پس از محاکمه‌ای ناعادلانه اعدام شد. همچنین مهدی حسنی و بهروز احسان‌اسلاملو در تیرماه ۲۰۲۵ به اتهام هواداری از سازمان مجاهدین خلق و «تخریب زیرساخت‌ها» به‌طور مخفیانه اعدام شدند. نام‌هایی چون بهمن چوبی‌اصل، محسن لنگرنشین و پنج زندانی سنی مذهب در مشهد، از جمله فرهاد شاکری و عبدالحکیم عزم‌گرجیج، تنها بخشی از فهرست بلند قربانیان موج خونین اعدام‌ها در ایران هستند.

خطر اجرای قریبالوقوع احکام مرگ

ده‌ها زندانی سیاسی و معترض در آستانه اجرای احکام اعدام قرار دارند از جمله:

- محمدجواد وفایی‌ثانی، قهرمان بوکس
- کاوه صالحی، از معترضان کرد
- فرشید حسن‌زهی و محمد درویش نارویی، دو جوان بلوچ
- علیرضا برمزپورنک، علیرضا کفایی، امیرمحمد خوشه‌قبال، حسین نعمتی، میلاد آرمون و نوید نجاران از معترضان جنبش «زن، زندگی، آزادی»

در کنار این افراد، تعدادی از زنان زندانی نیز با خطر اعدام روبه‌رو هستند. از جمله:

- شریفه محمدی، فعال کارگری و عضو اتحادیه آزاد کارگران
- زهرا صفایی و دخترش پرستو معینی، به اتهام هواداری از سازمان مجاهدین خلق
- مریم شهنوازی و بی‌بی مریم دهقان‌زهی، دو زن بلوچ
- وریشه مرادی، زن کردتبار به اتهام همکاری با احزاب کُرد مخالف حکومت
- پخشان عزیزی، فعال حقوق بشر و حقوق زنان و مددکار اجتماعی کردتبار

این زنان و مردان هر لحظه در خطر اجرای مخفیانه احکام مرگ قرار دارند؛ روندی که آشکارا نماد سیاست ارباب، سرکوب و انتقام‌جویی حکومتی است.

موضع جمهوری‌خواهان

ما جمهوری‌خواهان بر این باوریم که حق حیات بنیادی‌ترین حق انسانی است و هیچ حکومتی حق سلب آن را ندارد. تجربه نشان داده که اعدام نه بازدارنده جرم است و نه عدالت را برقرار می‌کند؛ بلکه چرخه خشونت و بی‌عدالتی را بازتولید می‌نماید. ما اعدام را ابزاری در خدمت استبداد و بقای حکومت می‌دانیم و خواهان لغو فوری و بی‌قید و شرط آن در ایران هستیم. همچنین بر ضرورت فشار جامعه جهانی برای توقف فوری موج اعدام‌ها

تأکید می‌کنیم.

تحلیل سیاسی و چشم‌انداز مبارزه

در کنار قدرت سرکوب حکومت و گسترش اعدام‌ها در سال جاری، شاهد افزایش شجاعت و گسترش نافرمانی مدنی در جامعه ایران هستیم. اعتراضات خانواده‌های زندانیان محکوم به اعدام، حضور فزاینده در خیابان و فضای مجازی، و شکستن دیوار ترس نشانه‌هایی از افزایش آگاهی و مقاومت مدنی مردم ایران است.

نظام جمهوری اسلامی می‌کوشد با موج اعدام‌ها فضای جامعه را در وحشت فرو برد، اما جامعه‌ای که تجربه‌ی اعتراضات ۱۴۰۱ و «زن، زندگی، آزادی» را پشت سر گذاشته، دیگر به‌سادگی مرعوب نمی‌شود. تناقض میان قدرت سرکوب حکومت و پویایی جنبش آزادی‌خواهان مردم هر روز آشکارتر می‌شود و آینده سیاسی ایران را در مسیر تحولات بنیادین قرار می‌دهد.

در روز جهانی مبارزه با مجازات اعدام، ضمن ادای احترام به همه قربانیان این مجازات در ایران و جهان، همبستگی خود را با جنبش جهانی لغو مجازات اعدام اعلام می‌کنیم. آزادی، دموکراسی و عدالت بدون پایان دادن به خشونت حکومتی و احترام به کرامت انسانی ممکن نیست.

۱۰ اکتبر ۲۰۲۵

- 1- نهاد همگرایی جمهوری خواهان ایران-استکهلم
- 2- جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران
- 3- شبکه همگرایی جمهوری خواهان سکولار دموکرات ایران
- 4- انجمن جمهوری خواهان-تورنتو
- 5- کانون ایرانیان جمهوری خواه جنوب سوئد
- 6- کادر درمان برلین برای حقوق بشر و دموکراسی (برلین مد)
- 7- انجمن آزادیخواهان آتلانتا
- 8- حزب دمکرات ایران آزاد
- 9- جمهوری خواهان انقلاب مهسا (جام) -هایدلبرگ - المان

- 10- انجمن همگرایی جمهوری خواهان دموکرات ایرانی در نیویورک
 - 11- نهاد << همه حقوق بشر، برای همه >> در ایران
 - 12- جنبش وحدت ملی ایرانیان - هامبورگ
 - 13- جمعیت ایرانی دفاع از آزادی و حقوق بشر
 - 14- زن زندگی آزادی - بلژیک
 - 15- جمهوری خواهان سکولار دموکرات - هامبورگ
 - 16- گروه راه فردا
 - 17- انجمن پژوهشی و آموزشی دانا
 - 18- فدراسیون ارو پرس - بلژیک
 - 19- حزب چپ ایران - سوئد
 - 20- گروه اتحاد برای ایران- استرالیا
 - 21- اتحاد زنان چپ
 - 22- انجمن زنان ایرانی مونترال
 - 23- گروه یار استرالیا
 - 24- بنیاد مردمی همبستگی سیاسی، اجتماعی (مهسا) - دانمارک
 - 25- نهاد هما دی سی کالیفرنیا امریکا
 - 26- انجمن جمهوری خواهان سکولار دمکرات کالگری
-

عامل اصلی فاجعه انفجار معدن زغال سنگ در طبس، بی‌کفایتی حکومت اسلامی در اداره ایران است.

کشته شدن بیش از ۵۰ کارگر معدن و وضعیت نامعلوم ده ها کارگر زنده به گور در زیر کوهی از آوارها، یادآور زلزله طبس و صدها سانحه مرگبار کارگری دیگر است. اگر چه همه این فاجعه ها به ظاهر طبیعی هستند، اما چاره و راه حل انسانی برای پیشگیری دارند.

امروزه سران دروغگوی دولتی و عوامل رشوه گیر و فاسد آن اعلام می کنند که انفجار معدن یک حادثه طبیعی است و هیچ ایرادی در کار گردانندگان و مسئولان نبوده است! در صورتی که شواهد نشان می دهند، برای جلوگیری از احتمال انتشار گازهای زیر زمینی و انفجار در معدن و خطرات ناشی از آن، اقدامات لازم صورت نگرفته بود و تونلها وسایل ایمنی، هواکش و تهویه های لازم را نداشته اند. یکبار دیگر میبینیم که رژیم جمهوری اسلامی، کوچک ترین ارزشی برای جان کارگران قائل نیست.

ما یقین داریم که کارگران ایران، دانشجویان و فرهنگیان... در

سراسر کشور، این بی‌لیاقتی وزارت کار و اداره های دولتی و بخش خصوصی را بی پاسخ نخواهند گذاشت و به آن اعتراض خواهند کرد. با اعتراض یکپارچه همه آحاد و قشرها می‌توان با این وضعیت مقابله کرد و پرونده رژیم فاسد کنونی را برای همیشه در هم پیچید و از این بلایای ناشی از بی توجهی انسانی کاست و با سیاست های درست از تکرار آنها جلوگیری کرد.

ما با اندوه فراوان، به از دست دادن هم وطنان کارگر و زحمت کش خود در این معدن شوم اعتراض میکنیم و با بازماندگان و خانواده های آنان همدردی می کنیم و این فاجعه را به تمام ملت ایران تسلیت می گوئیم.

ما از همه مردم ایران می خواهیم برای نجات زنده بگوران بکوشند و به یاری بازماندگان قربانیان بشتابند.

ما آماده کمک رسانی از برون مرزی هستیم. از تمام نیروهای ملی و دموکراتیک و شخصیت های ایرانی در خارج از کشور درخواست می کنیم، ستادهای امداد رسانی تشکیل دهیم.

جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران

حزب جمهوری خواه سوسیال دموکرات و لائیک ایران

۲ مهر ماه ۱۴۰۳ برابر با ۲۳ سپتامبر ۲۰۲۴

Parti
Républicain
Social-
Démocrate
et Laïc d'Iran
(PRSOLJ)

حزب
جمهوریخواه
سوسیال دموکرات
ولائیک ایران

در گرامی داشت یاد جا نباختگان تا بستان خونین سال ۶۷

بیانیه جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران

تاریخ جمهوری اسلامی ایران، همواره تکرار سرکوب، شکنجه، تیرباران و اعدام است. این جنایات از پشت بام مدرسه علوی، اقامتگاه موقت خمینی، تا کردستان، ترکمن صحرا، صیادان انزلی، بلوچستان، خوزستان، آذربایجان، لرستان، تهران، بندرعباس، بوشهر، شیراز، مشهد، اصفهان و ده ها شهر دیگر صورت گرفته است. در میان تمام کشتارهای رژیم از اوایل «انقلاب» تا دی ماه ۹۶، آبان ۹۸ و جنبش زینا مهسا امینی (زن زندگی آزادی)، روزهای سیاه تا بستان سال ۶۷ جایگاه ویژه ای در تاریخ مبارزات و مقاومت ملت ایران دارد و اوج جنایات رژیم است. جمهوری اسلامی ایران در

مدت کوتاهی، چندین هزار از زندانیان سیاسی و عقیدتی را که دوران محکومیت خود را می گذرانیدند و حتی به پایان رسانده بودند، به دار آویخت.

هیئت های مرگ که به دستور خمینی در شهرهای گوناگون تشکیل شده بودند، دوباره زندانیان را به «محاكمه های نمایشی» کشیدند. آنان از زندانیان سه پرسش می کردند: آیا اسلام و قرآن را قبول دارید؟ آیا ولایت فقیه و رهبری خمینی را قبول دارید؟ آیا توبه می کنید؟ زندانیانی که سال ها مقاومت کرده بودند و از توطئه رژیم بی خبر بودند، در صورت پاسخ منفی به یکی از این سه پرسش، به مرگ محکوم می شدند.

به طور مشخص، هیئتی متشکل از سید ابراهیم رئیسی، رئیس جمهور سابق، حسینعلی نیری، سید علیرضا آوایی، مصطفی پورمحمدی و محمدحسین احمدی، حکم اعدام هزاران تن از زندانیان سیاسی را در سال ۱۳۶۷ به دستور خمینی صادر کرد. یکی از عاملین این اعدامها در زندان گوهردشت کرج، حمید نوری بود که در زیر دست این هیئت صدها تن از جوانان را به کمک همکارانش به دار آویخت. او در ۱۴ ژوئیه ۲۰۲۲ توسط دادگاه منطقه استکهلم سوئد به جرم مشارکت در اعدامهای زندانیان سیاسی سال ۱۳۶۷ به حبس ابد محکوم شد، که متأسفانه در ۱۵ ژوئن ۲۰۲۴ در تبادل زندانیان بین ایران و سوئد توسط دولت این کشور آزاد و به ایران مسترد شد.

بر مبنای اسناد جمع آوری شده به وسیله فعالان مدافع حقوق بشر، حداقل ۴۴۸۵ زندانی در تابستان ۱۳۶۷ به چوبه دار سپرده شده اند که در زمره جنایات علیه بشریت است. جنایاتی که هرگز فراموش نخواهند شد.

جنبش جمهوریخواهان دموکرات و لائیک ایران ضمن تاکید مجدد بر ضرورت حذف مجازات اعدام و لغو فوری احکام اعدام صادره در بیدادگاه های رژیم و آزادی بی قید و شرط تمامی زندانیان سیاسی و عقیدتی در ایران، خواستار محاکمه عادلانه آمران و عاملان این جنایات در دادگاه های با صلاحیت و تحت نظارت بین المللی می باشد.

برقرار باد آزادی، جمهوری، دموکراسی و لائیسیت

جنبش جمهوریخواهان دموکرات و لائیک ایران

۲ سپتامبر ۲۰۲۴ برابر با ۱۲ شهریور ۱۴۰۳

جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران

به « کارزار سه شبه‌های نه به
اعدام » پیوندیم!

جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران

با پشتیبانی از «کارزار سه شبه‌های نه به اعدام» که توسط زندانیان مبارز و مقاوم علیه اعدام در ایران به راه افتاده

است، افکار عمومی جهان را از آن آگاه سازیم.

از بهمن ماه ۱۴۰۲، برابر با ۲۲ ژانویه ۲۰۲۴، تعدادی از زندانیان در زندان قزل حصار کرج برای اعتراض به اعدام‌های هم‌بندی‌های خود، در روزهای سه‌شنبه دست به اعتصاب غذا می‌زنند. آنان نام کارزار خود را «کارزار سه‌شنبه‌های نه به اعدام» گذاشته‌اند. امروزه، برای همبستگی با زندانیان قزل حصار، تعداد زیادی از زندانیان در ۱۸ زندان دیگر جمهوری اسلامی به این کارزار اعتراضی پیوسته‌اند.

جان انسان گوهری با ارزش است که بدون هیچ استثنایی باید حفظ شود. حیات آدمی، بنیادی‌ترین حق یک انسان است و سایر حقوق و آزادی‌های بشری تابعی از آن می‌باشند. مجازات اعدام یا قتل عمد دولتی، این حق بنیادی انسان را سلب می‌کند.

جمهوری اسلامی از بدو حیات خود به خاطر ساختار تبعیض‌آمیز، متناقض و غیردموکراتیک آن، همواره برای حفظ بقایش، علاوه بر زندان و شکنجه، از مجازات اعدام به عنوان ابزار اصلی سرکوب و ایجاد رعب و وحشت استفاده می‌کند. حدت و شدت اجرای احکام اعدام متناسب با بحران‌های گوناگون و درجه مبارزات مردم علیه حکومت استبداد دینی است. حکومت اسلامی که در دهه شصت، هنوز تثبیت نشده و با خواست آزادی از سوی اپوزیسیون روبرو بود، به بهانه جنگ با عراق، دست به اعدام‌های گسترده‌ای زد. اوج این اعدام‌ها در تابستان ۱۳۶۷ است که ظرف چند ماه هزاران زندانی سیاسی اعدام شدند. بعد از اعتراضات گسترده و میلیونی مردم به تقلب گسترده رژیم در انتخابات ریاست جمهوری در سال ۱۳۸۸ و پس از خیزش‌های دی ماه ۱۳۹۶ و آبان ۱۳۹۸ اجرای مجازات اعدام نیز اوج گرفت و صدها نفر از معترضین به جوخه‌های اعدام سپرده شدند.

بعد از خیزش انقلابی «زن، زندگی، آزادی» در شهریور ۱۴۰۱ که با دستگیری هزاران نفر همراه بود، جمهوری اسلامی با وحشت و نگرانی از سرنوشت حکومت سراسر جنایت خود، موج جدید و گسترده‌ای از اعدام‌ها و سرکوب‌ها را به راه انداخت تا شاید مردم را منکوب کرده و جلوی اعتراضات آنان را بگیرد.

براساس گزارش سازمان‌های حقوق بشری، در سال گذشته ۸۵۳ نفر در ایران اعدام شده‌اند که بالاترین رقم بعد از چین در جهان است و همچنان ادامه دارد. هفته گذشته رضا رسائی از بازداشت شدگان

خیزش مهسا امینی اعدام شد و این آخرین جنایت رژیم ضد مردمی خواهد بود. لیست بزرگی از نام های زنان و مردان مبارزی که در سلول های انفرادی منتظر اجرای حکم اعدام هستند، در میان مخالفان اعدام، با نگرانی تمام، دست به دست میشود. مبارزانی که جرمشان تنها اعتراض مسالمت آمیز به شرایط اسفبار و استبداد حاکم بر جامعه است. گویا پاسخ جمهوری اسلامی به بحران کنونی و اختلاف با اسرائیل، شدت بخشیدن به اعدام مبارزان مدنی در درون زندان های مخوف است.

جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران از کارزار سه شنبه های نه به اعدام پشتیبانی کرده و خواستار لغو فوری احکام اعدام صادره در بیدادگاه های رژیم، حذف قانون مجازات اعدام و آزادی بی قید و شرط تمامی زندانیان سیاسی و عقیدتی در ایران است.

جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران

۲۲ مرداد ۱۴۰۳ - ۱۲ آگوست ۲۰۲۴

نامه‌ی اهالی فرهنگ و هنر ایران
برای دادخواهی قتل
داریوش مهرجویی و وحیده محمدی و
ر

ما، جمعی از دست‌اندرکاران هنر و فرهنگ ایران، بر این باوریم که بر آنچه نهادهای حکومتی با پرونده‌ی قتل فجیع زنده‌یادان داریوش مهرجویی و وحیده محمدی‌فر کرده‌اند نه می‌توان نام «پیگیری» نهاد و نه «دادرسی». کار ایشان نه به کشف حقیقت انجامیده، نه روزنی به اجرای عدالت گشوده، نه پاسخگوی پرسش‌ها و تردیدهای به‌حق جامعه بوده و نه التیامی بر زخم عمیقی بخشیده است که این جنایت هولناک بر وجدان عمومی و دل داغدار بستگان و دوستان آن دو گران‌قدر نشانده

برپایی دادگاه‌های نمایشی بر اساس اقرارهای متزلزل و زیر فشار، لاپوشانی نظام‌مند، پیاده‌کردن سناریوهای ساختگی، بارکردن مجرمیت بر دوش ناتوان عده‌ای از یک سو، و انباشتن فضای عمومی با انبوهی از شایعه‌ها و روایت‌های ساختگی از سوی دیگر، و نیز دامن زدن به ترس و بی‌تفاوتی در تاریخ معاصر ما روالی دیرین و سیاقی پلید است که در آن به زیان شهروندان دادخواه، حقیقت و عدالت را به سود قدرت قربانی می‌کنند

ما برای دادگاه رسیدگی به قتل داریوش مهرجویی و وحیده محمدی‌فر که با تکیه بر تحقیقاتی ناقص و کیفرخواستی پُر ایراد با شتابی چشمگیر به کار خود پایان داده است هیچ مشروعیتی قائل نیستیم

پایان تلخ و پُر درد زندگی داریوش مهرجویی و وحیده محمدی‌فر خود مظهر شرایط فاجعه‌باری‌ست که دگراندیشان در سرزمین ما سالیان سال است که اسیر آن شده‌اند. تنها کافی‌ست که کمی به عقب نگاه کنیم؛ از به دار آویختن زنده‌یاد کیومرث پوراحمد و پرسش‌های بی‌شماری که بی‌پاسخ ماند، تا سرانجام دگراندیشانی که قربانی قتل‌های سیاسی یا «مرگ‌های مشکوک» شدند و دادخواهی‌شان با سرکوبی و فشار «مختومه» اعلام شد. این‌همه الگویی را آشکار می‌کند از حذف‌های سازمان‌یافته، موزیانه و به‌غایت دردناک که در آن حقیقت این جنایت‌ها با لاپوشانی دستگاه قضایی یکسره مخدوش می‌شود. جنبش پیشروی «زن، زندگی، آزادی» و همراهی پرشور هنرمندان با این قیام دوران‌ساز نقطه‌ی عطفی درخشان در حیات اجتماعی سیاسی ما رقم زد که خشم و کینه‌ی نهادهای سرکوبگر حکومتی را در برابر این گروه اجتماعی برانگیخته و به موج فراگیر احضار و تهدید و مجازات انجامیده است. در چنین شرایطی سکوت، بی‌تفاوتی و لاپوشانی تنها به سرخوردگی و انزوا می‌انجامد و به استمرار سرکوب و ستم دامن می‌زند

به باور ما در چنین تنگنایی اعتراض، افشاگری و پافشاری مدام بر دادخواهی، به دور از حکم قصاص و خارج از چرخه‌ی خشونت، مسئولیتی است اخلاقی، فردی و اجتماعی که کشیدن بار آن، به شانه‌ی یکایک ما نیاز دارد.

نام و پیشه‌ی نخستین امضاکنندگان به ترتیب حروف الفبا

شجاع آذری (هنرمند تجسمی و سینماگر)

داریوش آشوری (نویسنده و مترجم)
پگاه آهنگرانی (بازیگر و مستندساز)
امیر اثباتی (طراح صحنه و لباس)
امیر احمدی آریان (نویسنده و مترجم)
علی اسداللهی (شاعر و پژوهشگر)
مریم اشرافی (عکاس)
جمشید اکرمی (نویسنده و منتقد)
حسین ایالتی (پژوهشگر)
علی باباچاهی (شاعر)
سونیا بالاسانیان (هنرمند تجسمی)
بهرام بیضایی (نویسنده و کارگردان)
نیلوفر بیضایی (نویسنده و کارگردان)
مریم پالیزبان (بازیگر و پژوهشگر)
جعفر پناهی (فیلمساز)
ژینوس تقی‌زاده (هنرمند تجسمی)
ناهید حقیقت (هنرمند تجسمی)
محسن حکیمی (نویسنده و مترجم)
رضا خندان مهابادی (نویسنده و منتقد)
سوسن دیهیم (آهنگساز و خواننده)
محمد رضایی راد (نویسنده و کارگردان تئاتر)
علی رفیعی (کارگردان و طراح صحنه و لباس)
منیرو روانی‌پور (نویسنده)
قاسم روبین (مترجم)
کتایون ریاحی (بازیگر)
احمد زاهدی لنگرودی (شاعر)
ناصر زراعتی (نویسنده و سینماگر)
محمدعلی سجادی (فیلمساز)
فرامرز سدهی (شاعر)
سحر سلحشور (فیلمساز)
امیر سلطانی (نویسنده و مستندساز)
رزیتا شرفجهان (هنرمند تجسمی)
فرحناز شریفی (فیلمساز)
شهلا شفیق (نویسنده و پژوهشگر)
فاطمه شمس (نویسنده و شاعر)
مژده شمسایی (بازیگر)
علی صبوری (شاعر)
علی رضا صحاف زاده (پژوهشگر)

پرویز صیاد (بازیگر و فیلمساز)
شبلم طلوعی (بازیگر و کارگردان)
رضا علامهزاده (نویسنده و سینماگر)
ترانه علیدوستی (بازیگر)
آیدا عمیدی (شاعر)
بهمن فرمان‌آرا (فیلمساز)
پرستو فروهر (هنرمند تجسمی)
سیمین کرامتی (هنرمند تجسمی)
کاظم کردوانی (پژوهشگر)
سرور کسمایی (نویسنده و مترجم)
مینا کشاورز (فیلمساز)
منیژه گازرانی (نویسنده)
باربد گلشیری (هنرمند تجسمی)
پویان مقدسی (نویسنده و شاعر)
ماندانا مقدم (هنرمند تجسمی)
بهمن مقصودلو (نویسنده و فیلمساز)
شهریار مندی‌پور (نویسنده)
حافظ موسوی (شاعر)
فرشته مولوی (نویسنده و مترجم)
مجتبا میرتهماسب (مستندساز)
عباس میلانی (نویسنده و مترجم)
صالح نجفی (پژوهشگر و مترجم)
نیکی نجومی (هنرمند تجسمی)
شیرین نشاط (هنرمند تجسمی و فیلمساز)
آذر نفیسی (نویسنده)
مجید نفیسی (شاعر و پژوهشگر)
نازنین نوروزی (هنرمند تجسمی)
محمد یعقوبی (نویسنده و کارگردان)
محسن یلفانی (نمایشنامه‌نویس)

[لینک برای امضا](#)

به مناسبت ۸ مارس روز جهانی زن

بیانیه

جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران

۸ مارس یادآور مبارزات زنان آزادیخواهی مانند کلارا زتکین است که با جسارت و شجاعت بی نظیری توانستند با حرکت های بزرگ اجتماعی مانند جنبش فمینیستی، جنبش اقلیت های جنسی، جنبش علیه تجاوز جنسی، جنبش "من هم" و جنبش برای حق آزادی سقط جنین (حق ختم داوطلبانه بارداری) به حقوق اولیه ای دست یابند، حقوقی که برای نسل کنونی امری بدیهی است. اگر چه هنوز راه درازی پیش روی زنان برای رسیدن به آزادی و حقوق برابر خصوصا در کشورهای دیکتاتوری و توتالیتر وجود دارد، اما روند مبارزاتی زنان نشان از محقق شدن خواسته های به حق آنان در آینده ای نزدیک دارد.

با خیزش انقلابی زن، زندگی، آزادی (۱۴۰۱) که بی شک مدیون مبارزات زنان ایران مانند قره العین، ... در صد ساله اخیر است، ترس و وحشت نسبت به حکومت استبداد اسلامی درهم شکسته شد. زنان، خصوصا نسل جوان با قدرتی بی نظیر برای آزادی پوشش و لغو حجاب اجباری، برابری جنسیتی و رهایی از سلطه دینی نظام حاکم، که تلاش می کند سبک زندگی خود را به آنان تحمیل کند، به خیابان ها آمدند.

از آغاز به قدرت رسیدن جمهوری اسلامی در ایران، اولین گروه اجتماعی که مورد تهدید و سرکوب قرار گرفت، زنان بودند، زنانی که حاضر به سر فرود آوردن در برابر قوانین زن ستیز اسلامی نبودند. بی تردید خاصه حکومت‌های ارتجاعی و تمامیت خواه خصوصا مذهبی سرکوب هرگونه خواست ترقی خواهانه و برابری طلبی است.

تاثیر خیزش مهسا (ژینا) نه تنها در ایران توانست چندین ماه متوالی در سراسر کشور مردم را از هر قشر و طبقه به خیابان بیاورد، بلکه جهان شاهد این حرکت بزرگ زنان مبارز و شجاع ایران بود و در خیلی از کشورها ده ها هزار نفر از ملیت های مختلف به پشتیبانی آنان نیز به خیابان آمدند. زنانی که با شعار "زن، زندگی، آزادی" به جهانیان نشان دادند، مبارزه برای آزادی و حقوق برابر در جوامع تحت سلطه حکومت های استبدادی اگر چه مشکل اما امکان پذیر است.

امسال نیز ۸ مارس را در شرایطی برگزار میکنیم که تعداد زیادی زنان مبارز و جسور مانند سپیده قلیان، نرگس محمدی، نسرین ستوده، فاطمه سیهری، زینب جلالیان، ... و هزاران نفر از معلمان، کارگران، دانشجویان، نویسندگان و کنشگران مدنی در زندانهای حکومت با وضعیتی اسف بار بسر برده و یا بسر می برند.

جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران این روز جهانی را به تمامی زنان آزادیخواه جهان و به ویژه

زنان ایران تبریک میگویند و تلاش و کوشش خود را در راستای پشتیبانی و حمایت جنبش مردمی ایران علیه حکومت استبداد اسلامی و برقراری حکومتی مبتنی بر جمهوری، دموکراسی و لائیسیته (جدایی دولت و دین) ادامه خواهد داد.

جنبش جمهوری خواهان دموکرات و لائیک ایران

۴ مارس ۲۰۲۴ - ۱۴ اسفند ۱۴۰۲